

DŽ.K. ROULING

Harry Potter

I
RELIKVIJE
SMRTI

S engleskog preveli

Vesna Roganović
Draško Roganović

**Čarobna
knjiga**

Posveta
ove knjige
grana se
u sedam
pravaca:
Nilu,
Džesiki,
Dejvidu,
Kenzi,
Daj,
En,
i vama,
ukoliko
ste ostali
s Harijem
sve do
samog
kraja.

*Avaj, muko nasleđena!
O krvava rano greha,
za pevanje nestvorena!
Avaj, brige nesnošljive!
Avaj, muko neprestana!*

*Za gnojavu tešku ranu
melem kući daće samo
naslednik joj, a ne stranac,
ljutim mačem krvavijem.
Donjim pevam bogovima.*

*Vi blaženi donji bozi,
čujte molbu i za pobedu
deci pomoć pošaljite!*

Eshil, *Pokajnice*
(prepevao Miloš M. Đurić, Dereta 2002)

Smrt nije ništa doli prelazak s jednog sveta na drugi, kao što prijatelji prelaze s kontinenta na kontinent; i dalje jedan u drugom žive. Jer oni koji vole i žive u onome što je sveprisutno, uvek ostaju s nama. U ovom božanskom ogledalu suočeni su; a njihov razgovor je slobodan, iskren. To je uteha prijatelja – da, iako mogu umreti, njihovo prijateljstvo i društvo su, u najboljem smislu, zauvek prisutni, jer su besmrtni.

Vilijam Pen, *Još plodova samoće**

* Citat iz *Još plodova samoće* preuzet je iz *More Fruits of Solitude* by William Penn, prvi put objavljenom u *Everyman's Library*, 1915.

PRVO POGLAVLJE

Uzdizanje Mračnog gospodara

Dva čoveka se niotkuda pojaviše na uskom, mesečinom obasjanom puteljku, nekoliko metara udaljeni jedan od drugog. Na trenutak su stajali posve mirno, svaki uperivši štapić u grudi onog drugog; zatim, uz međusobno prepoznavanje, odložiše štapiće ispod ogrtača i hitro se zaputiše u istom pravcu.

„Vesti?“, upita viši čovek.

„Najbolje moguće“, odgovori Severus Snejp.

Puteljak je sleva bio omeđen divljim niskim dračom, a zdesna visokom, uredno potkresanom živicom. Dok su hitro koračali, dugi ogrtači lepršali su im oko gležnjeva.

„Pomislio sam da sam zakasnio“, reče Jaksli, čije je tupe crte lica naizmenično zaklanjalo granje drveća koje ih je natkriljivalo, presecajući mesečinu. „Bilo je malo komplikovanije no što sam očekivao. Ali nadam se da će biti zadovoljan. Ti si uveren da će te dobro primiti?“

Snejp klimnu glavom, ali ništa ne obrazloži. Skrenuli su desno, u širok prilaz koji se odvajao od staze. Visoka živica skretala je iza ugla zajedno s njima, gubeći se u daljini iza impresivne kapije od kovanog gvožđa koja im je preprečila put. Nisu ni zastali. Obojica čutke podigoše levu ruku kao za nekakav pozdrav i prodoše kroz dveri od tamnog metala kao da su od dima.

Tisova živica prigušila je zvuk njihovih koraka. Negde desno od njih začu se šuškanje: Jaksli ponovo izvuče štapić, uperivši ga preko glave svog saputnika, ali se ispostavilo da je izvor buke tek snežnobeli paun, koji se veličanstveno šepurio povrh živice.

„Lucijusu je uvek dobro išlo. *Paunovi...*“, Jaksli uz frktaj zabi svoj štapić nazad pod ogrtač.

Velelepno zdanje izdizalo se iz tame na samom kraju pravog prilaza, a kroz njegove romboidno zastakljene prozore u prizemlju treperila je svetlost. Negde u mračnoj bašti iza živice žuborila je fontana. Šljunak je škriputao pod Snejpovim i Jakslijevim nogama dok su brzali ka ulaznim vratima, koja se širom raskriliše na unutra čim im priđeše, iako ih niko vidljiv nije otvorio.

Hodnik je bio prostran, oskudno osvetljen i raskošno dekorisan, s veličanstvenim tepihom koji je prekrivao gotovo čitavu površinu kamenog poda. Pogledi bledolikih portreta sa zidova pratili su Snejpa i Jakslija dok su hitali kraj njih. Pred teškim drvenim vratima koja su vodila u susednu prostoriju zastadoše, oklevajući koliko jedan otkucaj srca, a zatim Snejp okrenu bronzanu kvaku.

Salon je bio pun utihnulih ljudi koji su sedeli za dugačkim ukrašenim stolom. Uobičajeni nameštaj bio je nemarno gurnut uza zidove prostorije. Osvetljenje je poticalo iz rasplamsane vatre u masivnom mermernom kaminu nad kojim se uzdizalo pozlaćeno ogledalo. Snejp i Jaksli se na trenutak zadržase na pragu. Dok su im se oči privikavale na slabo svetlo, poglede im privuče najčudniji element celog prizora: naizgled nesvesno ljudsko obličje koje je naglavačke visilo iznad stola, polako se okrećući, kao da visi o nekom nevidljivom konopcu, odražavajući se u ogledalu i na ogoljenoj, uglačanoj površini stola pod sobom. Niko od ljudi koji su sedeli ispod tog jedinstvenog prizora nije gledao u obličje, izuzev prebledelog mladića koji je bio gotovo tačno ispod njega. Kao da nije bio u stanju da se suzdrži da ne pogleda uvis na svaki minut.

„Jaksli, Snejpe“, reče jasan, piskav glas s pročelja stola. „Umalo da zakasnite.“

Govornik je sedeo tačno ispred kamina, tako da je novopridošlicama, isprva, bilo teško da razaznaju išta više od njegove siluete. Međutim, kad su mu se približili, njegovo lice zasja kroz pomrčinu, ćosavo, zmijoliko, s procepima umesto nozdrva i sjajnim crvenim očima uskih vertikalnih zenica. Bio je toliko bled da se činilo kao da zrači nekim bisernim sjajem.

„Severuse, ovde“, reče Voldemor pokazavši na sedište desno, tik pokraj sebe. „Jakli, pored Dolohova.“

Njih dvojica zauzeše dodeljena im mesta. Maltene sve oči oko stola behu uprte u Snejpa, te se njemu i Voldemor prvi obrati.

„Dakle?“

„Gospodaru, Red Feniksa namerava da naredne subote, u suton, premesti Harija Potera iz njegovog sadašnjeg bezbednog prebivališta.“

Interesovanje ljudi za stolom приметно poraste: neki se ukrutiše, drugi uzvrpoljiše, pogleda uprtih u Snejpa i Voldemora.

„Subota... u suton“, ponovi Voldemor. Njegove crvene oči zagledaše se u crne Snejpove tako prodorno da neki od posmatrača odvrtiše pogled u stranu, očito u strahu da i njih ne ožeže silina tog pogleda. Snejp se, međutim, mirno zagleda u Voldemorovo lice i nakon nekoliko trenutaka Voldemorova usta bez usana iskriviše se u nešto nalik osmehu.

„Dobro. Vrlo dobro. A ova informacija dolazi...“

„Od izvora o kom smo već govorili“, reče Snejp.

„Gospodaru...“

Jakli se nagnu napred da bi video Voldemora i Snejpa preko dugačkog stola. Sva lica okrenuše se ka njemu.

„Gospodaru, ja sam čuo drugačije.“

Jakli sačeka, ali Voldemor ne progovori, stoga on nastavi: „Onom Auroru, Doulišu, omaklo se da Potera neće premeštati sve do tridesetog, noć pre nego što dečak napuni sedamnaest godina.“

Snejp se smeškao.

„Moj izvor mi je otkrio da postoje planovi da se poture lažne informacije; biće da je to to. Bez sumnje su na Douliša bačene Zbunjujuće čini. Ne bi bilo prvi put, zna se da je prilično podložan tome.“

„Uveravam vas, gospodaru, Douliš se činio sasvim ubeđen u to“, reče Jakli.

„Ako je Zbunjen, naravno da je ubeđen“, dodade Snejp. „Ja uveravam *tebe*, Jakli, da kancelarija Aurora neće imati nikakvu ulogu u zaštiti Harija Potera. Red veruje da smo se infiltrirali u ministarstvo.“

„Znači da je Red najzad nešto pogodio, je li?“, reče dežmekasti čovek koji je sedeo nedaleko od Jakslija i ispusti šištav kikut koji se tu i tamo proširi duž stola.

Voldemort se nije smejao. Pogled mu odluta naviše, ka telu koje se lagano okretalo iznad njih, i činilo se da je izgubljen u mislima.

„Gospodaru“, nastavi Jaksli, „Douliš veruje da će biti poslat čitav odred Aurora da prebaci dečaka...“

Voldemort podiže krupnu belu šaku i Jaksli smesta učuta, ozlojeđeno posmatrajući kako se Voldemort okreće nazad ka Snejpu.

„Gde će zatim sakriti dečaka?“

„U kući jednog od članova Reda“, reče Snejp. „Tom mestu je, sudeći po mom izvoru, pružena svaka zaštita koju su Red i ministarstvo zajedničkim silama mogli da upriliče. Mislim da su male šanse da ga otmemo kad bude bio tamo, gospodaru, sem ukoliko, naravno, ministarstvo ne bude palo pre sledeće subote, što nam može dati priliku da otkrijemo i onespособimo većinu čini kako bismo uspeli da se probijemo kroz preostale.“

„Dakle, Jaksli?“, Voldemort pozva preko stola, dok se plamen kamina čudnovato odražavao u njegovim crvenim očima. „*Hoće li* ministarstvo pasti do sledeće subote?“

Ponovo se sve glave okrenuše. Jaksli ispravi ramena.

„Gospodaru, imam dobre vesti u vezi s tim. Uspeo sam – uz velike poteškoće i znatan trud – da bacim Kontrolišuću kletvu na Pija Glupsijea.“

Mnogi od onih koji su sedeli oko Jakslija delovali su impresionirano; njegov sused, Dolohov, čovek dugog izobličjenog lica, potapša ga po leđima.

„I to je neki početak“, reče Voldemort. „Ali Glupsije je samo jedan čovek. Skrimdžer mora biti potpuno okružen našim ljudima pre nego što ja stupim na scenu. Jedan neuspeli pokušaj atentata na ministra znatno bi me unazadio.“

„Da, gospodaru, u pravu ste, ali znate da, kao šef Odseka za sprovođenje magijskih zakona, Glupsije ima redovan kontakt s ministrom lično, ali i sa šefovima svih ostalih odseka ministarstva. Mislim da ćemo, sad kad imamo tako visokog zvaničnika pod našom

kontrolom, lako pokoriti i ostale, a zatim mogu svi zajedno da rade na obaranju Skrimdžera.“

„Samo da našeg prijatelja Glupsijea ne otkriju pre nego što preobrati ostale“, reče Voldemor. „Bilo kako bilo, nije verovatno da će ministarstvo biti moje pre sledeće subote. Ako ne možemo da pridemo dečaku na njegovom odredištu, onda to mora biti učinjeno dok je na putu.“

„Tu smo u prednosti, gospodaru“, reče Jaksli, iznenada odlučan da zadobije bar malo odobravanja. „Sada imamo nekoliko ljudi ubačenih u Odsek magijskog transporta. Ako se Poter Prebaci ili upotrebi Flu-mrežu, smesta ćemo znati.“

„Neće učiniti nijedno od ta dva“, kaza Snejp. „Red se odrekao bilo koje vrste transporta koju kontroliše ili reguliše ministarstvo; nemaju poverenja ni u šta što je vezano za njega.“

„Još bolje“, reče Voldemor. „Moraće da izađe na otvoreno. Tako je daleko lakša meta.“

Voldemor ponovo pogleda uvis ka telu koje se polako okretalo i nastavi: „Ja ću se lično pobrinuti za dečaka. Kad je Hari Poter u pitanju, dosad je bilo previše grešaka. Neke od njih su bile i moje. To što je Poter još uvek živ više je zbog mojih grešaka nego zbog njegovih uspeha.“

Družina oko stola zabrinuto je posmatrala Voldemora, svako od njih, sudeći po njegovom ili njenom izrazu lica, uplašen da će možda baš njega okriviti za to što je Hari Poter i dalje u životu. Voldemor, međutim, kao da se više obraćao sebi nego ikom od njih, i dalje okrenut ka nesvesnom telu iznad sebe.

„Bio sam nepažljiv, te sam dozvolio da me osujete zla kob i slučajnost, ti dželatni svih sem najbolje skovanih planova. Ali sada znam šta mi je činiti. Razumem one stvari koje ranije nisam shvatao. Ja moram biti taj koji će ubiti Harija Potera, i biću.“

Iznenada, kao kakav odgovor na te reči, odjeknu užasan, otegnut jauk oćajanja i bola. Mnogi prisutni za stolom preneraženo pogledaše nadole, jer zvuk kao da je dolazio ispod njihovih stopala.

„Crvorepe“, reče Voldemor, bez promene u svom tihom, zamišljenom tonu i ne sklanjajući pogled s tela koje se okretalo iznad njega, „nisam li ti već rekao da ućutkaš našeg zatvorenika?“

„Da, g-gospodaru“, procedi nizak čovek negde na sredini stola, koji je dotad sedeo tako duboko zavaljen da se na prvi pogled činilo da je stolica prazna. Sad se iskobeljao sa svog sedišta i pohitao iz sobe, ne ostavivši za sobom ništa osim zagonetnog srebrnog sjaja.

„Kao što rekoh“, nastavi Voldemor, ponovo gledajući u napeta lica svojih sledbenika, „sada sve mnogo bolje shvatam. Na primer, pre nego što krenem da ubijem Potera, moraću da pozajmim čarobni štapić od nekoga među vama.“

Na licima oko njega videlo se puko zaprepašćenje, kao da je objavio da će morati da pozajmi nečiju ruku.

„Nema dobrovoljaca?“, reče Voldemor. „Da vidimo... Lucijuse, ne vidim nikakav razlog zbog čega ti i dalje treba da imaš čarobni štapić.“

Lucijus Melfoj podiže pogled. Pod svetlošću kamina koža mu je delovala žućkasto i voštano, a oči mu behu upale i oivičene tamnim kolutovima. Kad je progovorio, glas mu beše promukao.

„Gospodaru?“

„Tvoj štapić, Lucijuse. Potreban mi je tvoj štapić.“

„Ja...“

Melfoj iskosa pogleda svoju ženu. Ona je zurila pravo ispred sebe, bleđa poput njega, duge plave kose spuštene niz leđa, ali se njeni tanki prsti ispod stola sklopiše na tren oko njegovog zgloba. Na njen dodir, Melfoj zavuče ruku u svoju odoru, isuka štapić i dodade ga Voldemoru, koji ga podiže ispred svojih crvenih očiju, pomno ga ispitujući.

„Od čega je?“

„Brest, gospodaru“, prošapta Melfoj.

„A jezgro?“

„Zmaj: zmajev srčani nerv.“

„Dobro je“, reče Voldemor. On isuka svoj štapić i uporedi dužine.

Lucijus Melfoj načini mahinalan pokret; delić sekunde se činilo kao da očekuje da dobije Voldemorov štapić u zamenu za svoj. Voldemor, kome nije promakao taj gest, zlobno razrogači oči.

„Da ti dam svoj štapić, Lucijuse? *Svoj štapić?*“

Neki iz mase se zakikotaše.

„Pružio sam ti slobodu, Lucijuse, zar ti to nije dovoljno? Ali primetio sam da ti i tvoja porodica odskora ne delujete preterano zadovoljno... šta je to u vezi s mojim prisustvom u tvom domu što te muči, Lucijuse?“

„Ništa... ništa, gospodaru!“

„Čiste *laži*, Lucijuse...“

Njegov meki glas nastavi da sikće čak i nakon što su njegova okrutna usta prestala da se miču. Jedan ili dva čarobnjaka jedva se suzdržaše da se ne stresu pošto je siktanje postajalo sve glasnije; začu se šum nečeg teškog što klizi po podu.

Ogromna zmija izroni ispod stola i polako se pope uz Voldemorovu stolicu. Uzdizala se naviše, naizgled beskrajna, i najzad se smirila na Voldemorovim ramenima: vrat joj je bio debljine čovečje butine, a oči, sa uspravnim prorezima umesto zenica, netremične. Voldemor odsutno pogladi stvorenje svojim dugim tankim prstima, i dalje gledajući u Lucijusa Melfoja.

„Zašto Melfojevi izgledaju tako nesrećni zbog svoje sudbine? Zar nije moj povratak, moj uspon na vlast baš ono što, kako godinama izjavljaju, i sami žele?“

„Naravno, gospodaru“, reče Lucijus Melfoj. Ruka mu zadrhta dok je brisao znoj s gornje usne. „I jesmo želeli... želimo.“

S Melfojeve leve strane njegova supruga čudno, kruto klimnu glavom, odvrativši pogled od Voldemora i zmije. S njegove desne strane njegov sin, Drako, koji je piljio u nepomično telo iznad njih, baci pogled na Voldemora, a zatim i on skrenu pogled u stranu, previše prestrašen da ga pogleda u oči.

„Gospodaru“, reče tamnokosa žena negde sa sredine stola, glasa napregnutog od emocija, „čast nam je što ste ovde, u našoj porodičnoj kući. Nema većeg zadovoljstva.“

Sedela je kraj svoje sestre, razlikujući se od nje kako po izgledu, sa svojom tamnom kosom i podočnjacima, tako i po držanju i ponašanju, jer dok je Narcisa sedela kruto i bezvoljno, Belatriks se naginjala ka Voldemoru, budući da puke reči nisu mogle da dočaraju njenu čežnju za njegovom blizinom.

„Nema većeg zadovoljstva“, ponovi Voldemor, nakrivivši glavu malo u stranu dok je odmeravao Belatriks. „To mi mnogo znači, Belatriks, pogotovo od tebe.“

Njeno lice preplavi rumenilo, a oči joj se ispuniše suzama radosnicama.

„Moj gospodar zna da ja samo govorim istinu!“

„Nema većeg zadovoljstva... čak ni u poređenju sa srećnim događajem koji se, kako čujem, ove nedelje odigrao u tvojoj porodici.“

Gledala je u njega, razdvojenih usana, vidno zbunjena.

„Ne znam na šta mislite, gospodaru.“

„Govorim o tvojoj sestričini, Belatriks. I vašoj, Lucijuse i Narcisa. Upravo se udala za vukodlaka, Remusa Lupina. Mora da si mnogo ponosna.“

Širom stola prolomi se podrugljiv smeh. Mnogi se nagnuše napred ne bi li razmenili zlorade poglede. Neki počeše da lupaju pesnicama o sto. Velika zmija, uznemirena tom bukom, širom otvori usta i ljutito prosikta. Ali Smrtožderi je ne čuše od silnog likovanja zbog poniženja Belatriks i Melfojevih. Belatriksino lice, donedavno rumeno od sreće, poprimi ružnu, flekavu crvenu boju.

„Ona nije naša sestričina, gospodaru“, zavapi ona kroz more radosnih usklikla. „Nas dve – Narcisa i ja – nismo ni pogledale našu sestru otkako se udala za Blatokrvnog. To derište nema nikakve veze s nama, niti bilo koja zver za koju se udaje.“

„Šta ti kažeš, Drako?“ upita Voldemor, i mada mu je glas bio tih, jasno se prolamao kroz dobacivanja i ruganja. „Hoćeš li ti biti bebisiter njihovoj štenadi?“

Burno veselje je eskaliralo. Drako Melfoj užasnuto pogleda u svog oca, koji je piljio sebi u krilo, a zatim uhvati majčin pogled. Ona gotovo neprimetno odmahnu glavom, a zatim i ona nastavi bezizražajno da zuri u zid naspram sebe.

„Dosta“, reče Voldemor mazeći razljućenu zmiju. „Dosta.“

I smeh smesta zamre.

„Mnoga od naših najstarijih porodičnih stabala s vremenom se pomalo razbole“, kaza on, dok je Belatriks bez daha zurila u njega, preklinjući ga pogledom.

„Morate da potkrešete bolesne grane da biste mu očuvali zdravlje, zar ne? Posecite one delove koji ugrožavaju zdravlje ostatka.“

„Da, gospodaru“, prošaputa Belatriks, a oči joj se opet ispuniše suzama zahvalnosti. „Prvom prilikom!“

„Imaćeš je“, reče Voldemor. „A kako s tvojom porodicom, tako i s celim svetom... saseći ćemo trulež koja nas izjeda, sve dok ne ostanu samo oni prave krvi...“

Voldemor podiže štapić Lucijusa Melfoja, uperivši ga pravo u siluetu koja se polako okretala u vazduhu iznad stola, i lagano ga trznu. Silueta uz hroptaj poče da daje znake života i koprca se kao sputana nevidljivim sponama.

„Prepoznaješ li našeg gosta, Severuse?“, upita Voldemor.

Snejp podiže pogled ka licu okrenutom naopačke. Svi Smrtožderi su sada gledali u zatočenika, kao da su najzad dobili dozvolu da ispolje radoznalost. Dok se okretala licem ka svetlosti kamina, žena se oglasi, napuklim i prestrašenim glasom: „Severuse! Pomozi mi!“

„Ah, da“, reče Snejp dok se zatvorenicu ponovo polako okretala u stranu.

„A ti, Drako?“, upita Voldemor gladeći zmijinu njušku rukom u kojoj nije držao štapić.

Drako drhtavo odmahnu glavom. Sad kad se žena probudila, kao da više nije mogao da gleda u nju.

„Ali da, ti ionako nisi pohađao njene časove“, reče Voldemor. „Za vas koji ne znate, večeras nam se pridružila Milosna Berbidž, koja je donedavno predavala u Hogvortskoj školi za veštičarenje i čarobnjaštvo.“

Oko stola se začuše tihi zvuci poimanja. Krupna pogrbljena žena šiljatih zuba se zacereka.

„Da... profesorka Berbidž je učila decu veštica i čarobnjaka o svemu što se tiče Normalaca... kako nisu toliko drugačiji od nas...“

Jedan od Smrtoždera pljunu na pod. Milosna Berbidž se ponovo okrenula licem ka Snejpu.

„Severuse... molim te... molim te...“

„Tišina“, reče Voldemor, uz još jedan trzaj Melfojevog štapića, i Milosna zaneme kao da su joj zapušena usta. „Pošto nije bila zadovoljna

pukim kvarenjem i trovanjem umova čarobnjačke dece, prošle nedelje je profesorka Berbidž napisala ostrašćeno pismo u odbranu Blatokrvnih u *Dnevnom proroku*. Čarobjaci, kaže ona, moraju da prihvate ove kradljivce njihovog znanja i magije. Izumiranje Čistokrvnih je, po profesorki Berbidž, veoma poželjna okolnost... ona bi da se svi parimo s Normalcima... ili, bez sumnje, vukodlacima...“

Ovog puta niko se nije nasmejao: nije bilo moguće ne primetiti gnev i prezir u Voldemorovom glasu. Po treći put, Milosna Berbidž se okrenu licem u lice sa Snejpom. Suze su joj se iz očiju slivale niz kosu. Snejp joj uzvratil sasvim bezosećajnim pogledom dok se ponovo lagano okretala u stranu.

„*Avada kedavra!*“

Blesak zelene svetlosti osvetli svaki kutak prostorije. Milosna uz glasan tresak pade na sto, koji zadrhta i zaškripa pod njom. Nekoliko Smrtoždera poskoči u stolicama, a Drako ispade iz svoje pravo na pod.

„Večera, Nagini“, reče Voldemor nežno, a velika zmija se zaklati i odgmiza s njegovih ramena na uglačanu drvenu površinu stola.